

ВАСИЛ СОТИРОВ

ДИПТИХ ЗА СЕЛЦЕТО

chitanka.info

I.

*Едно съвсем опърпано селце
смълчано сред баирите се гуши.
Във него числом-словом налице
са общо има-няма дваисет души,*

*които тягостно душа берат,
наместо да ги радват плодовете.
Излишен е и този селски път,
полегнал и повяхнал като цвете.*

*Поява вятър и шепти бреза,
селцето кърши свойта изнемога —
то тук е като капнала сълза
от безпристрастното око на Бога.*

*Ала далече от свети места,
за кой ли дявол кротичко сълзата
очаква някой ден да бъде тя
изтрита от лицето на земята?*

II.

*Какво ли може да се случи тук?
Пък и защо ли някой да се пита?
Но пролет е. И ето че от юг
внезапно ято ангели долита.*

*Какъв омайващ полъх на пера,
дошъл кахърното да изтърбуши!
Със светнали очи „И таз добра...“
си казват има-няма дваисет души.*

Живот изпълва всеки селски двор,

*комай и за сеитба идва време...
Навред звучи ангелогласен хор
и хубаво е, дявол да го вземе!*

*Е, хайде — пък каквото Бог реши:
дори да секне ангелската песен,
дори и двайсетината души
да отлетят със ятото наесен...*

Стихотворението получава Трета награда на конкурса за
Славейковата награда, Трявна, 2005.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.